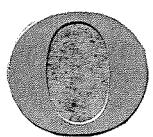

ΔΙΑΓΩΓΗ

ΕΠΙΜΕΜΠΤΟΣ

Στον Βαγγέλη, στην Έλεα
το Γιάννη, στη Μαρικαΐτη...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΕΛΕΙΩΣΕ! Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΠΟΤΕ!

απόδηχος των μαθητικών καταλήψεων που συντάραξαν για δύο μήνες την Ελλάδα δεν έχει κοπάσει ακόμα. Μερικοί από τους μαθητές που συμμετείχαν στις καταλήψεις των σχολείων και στις διαδηλώσεις και συγκρούσεις των Δεκέμβρη '90 και Γενάρη '91 διωχτήκαν δικαστικά με τη μέα ή την άλλη αφορμή ή αρκετοί παρενοχλούνταν για αρκετό καιρό από τα αστυνομικά τμήματα της γειτονιάς τους. Μαθητικές αντιπροσωπείες διαφέρων σχολείων στην Αθήνα δεν ξπαυσαν να συναντιούνται και να συζητούν το ενδεχόμενο μιας νέας ινητοποίησής τους την και νούργια σχολική χρονιά, που μάλις άρχισε. "Έχουνιν, δύμας, γνῶσιν οι φύλακες. Ο υπουργός Παιδείας απέψυγε σοφά να θέξει εκ νέου τους λυκειόπαιδες και στις καλοκαιρινές προτάσεις του υπουργείου για την Παιδεία δε συμπεριλαμβάνεται καμιαία αλλαγή στο εκπαιδευτικό καθεστώς των λυκείων.

Οι μαθητικές καταλήψεις έχουν αναγνωριστεί πια από όλους σαν ένα σημαντικό γεγονός δχι μόνο της εκπαιδευτικής αλλά και της κοινωνικής ιστορίας των τελευταίων χρόνων. Κι δύμας, παρότι δεν αποτέλεσαν κεραυνό εν αιθρία*, οι μοντέρνοι έφηβοι τόχαι ναν πλήρους περιφρόνησης από τους έδιους ακριβώς ανθρώπους που μετά τις ινητοποιήσεις θα τους υμνούσαν και θα τους ξήναναν τους ήρωες-αντίβαρο της δικής τους ανημπόριας. Άλγες μόνο μέρες πριν την έναρξη των πρώτων καταλήψεων στην Κρήτη, ένα underground περιοδικό επιδιδόταν σε αυτο-επιβεβαιωτικές γενικεύσεις τον τόπους: "Στις αρχές της δεκαετίας του '90 έχει αποδειχτεί (δυστυχώς ή ευτυχώς) και μάλιστα χωρίς κανένας να το αμφισβητήσει, πως η ζωντανιά, το πλεθος για ζωή, η λευτερη σκέψη και η δημιουργικότητα

* Είχαν προηγηθεί οι καταλήψεις 60 τεχνικών λυκείων το Μάρτη του '88, με παρόμοια αιτήματα και διαδικασίες γενικών συνελεύσεων. Ορισμένα λύκεια προχώρησαν σε κατέληψη το Γενάρη του '90 συμμετέχοντας με τον τρόπο τους στις διαμαρτυρίες για την αθώωση του Μελίστα και δεν ήταν λίγοι οι μαθητές που πήραν μέρος στην κατέληψη του Πολυτεχνείου, για τον έδιο λόγο.

δεν έχουν να κάνουν πλέον και πολλά πράγματα με εκείνη τη βιολογική ηλικία με την οποία, το δουλοκτητικό σύστημα των γήινων[!] κοινωνιών συνηθίζει να ταξινομεί τους υπηκούς του σε παιδιά, Εφηβους, Νεανίδες, μεσήλικες και γέροντες.⁶ Ήδη αντιμετωπίζουμε το πριν από κάποια χρόνια αδιανόητο και απίστευτο φαινόμενο, του να είναι πιο ριζοσπαστικός και αφυπνισμένος οι νέοι από 25-35 από δύο εκείνους της ηλικίας 15-25.⁷ Τρεις μήνες μετά το ίδιο περιοδικό ανακάλυψε δτι η ίδια γενιά, "η γενιά των Ρ.Ο. και των Σ.Ε.Ο, δύως πολλοί την είχαν αποκαλέσει, έδειξε δτι έχει μια δυναμική... Είναι πολύ σημαντικό δτι τα παιδιά εξανάγκασαν την υπέρνηση του "τσαμπουκά" να πάρει πίσω, δλα δσα περί παιδερασιών ονειρευόταν, μέσα σε μια νύχτα, και ν' αποσύρει ένα υπουργό της. Κάτι που ούτε η ΟΛΜΕ, ούτε η ΓΣΕΕ, ούτε η ΟΤΟΕ, τους προηγούμενους μήνες ήταν σε δικές τους κινητοποιήσεις, για αιτήματα του ιλαρδού τους."^{*}

Είναι πάγια ταυτική πολλών αριστερών και αντιεξουσιαστών ν' αντιμετωπίζουν τον άσμο μ' ένα δογματικό, απλούτικό και μη διαλεκτικό τρόπο σκέψης. Γι' αυτός τα πράγματα στη ζωή είναι διπρο-μαθρο. Τα ίδια πρόσωπα σήμερα εξεγερούνται; Είναι ωραίοι! Άδριο κάθονται στ' αυγή & τους; Είναι μέζεροι και ανίκανοι για εξεγερση!

Κοιτάξτε τις εξιστορήσεις των καταλήφεων και των συγκρούσεων καθώς και τα σχόλια που δημοσιεύθηκαν στον αντιεξουσιαστικό τύπο για να μην αναφερθούμε στο γλύφιμο που έριξαν στους μαθητές ο ημερήσιος τύπος και τα περιοδικά μόδας.⁸ Όλοι εξήραν τη φαντασία και την αγωνιστικότητα των μαθητών. Κανείς από τους αντιεξουσιαστές δεν μπήκε στον άσμο ν' αναρωτηθεί πως "η γενιά των κομπιούτερ και των χάμπουργκερ" μετατράπηκε μέσα σε μια νύχτα σε αγωνιστική πρωτοπορία. Πως, αλήθεια, αυτοί που μέχρι χτες δέχονταν ροχέλες από παντού έγιναν ξαφνικά υποφήφιοι πελάτες κάθε ιδεολογικού μικρομάγαζου; Η απάντηση είναι τόσο γνωστή, δσο και ανομολόγητη: πολλοί "επαναστάτες" και μη έχουν συνηθίσει-λόγω του δτι είναι ανίκανοι να μιλήσουν για τον εαυτό τους και να δράσουν για τον εαυτό τους- να προβάλλουν τις κάθε λογής φαντασίεις τους πάνω στα κοινωνικά ινήματα που για τον α. β λόγο είναι αναγκασμένοι να παρακολουθούν εξ αποστάσεως. Το ίδιο ισχύει για τους αριστεριστές φοιτητές που, αντίθετα με τους μαθητές, προχώρησαν σε καταλήφεις σχολών χωρίς την έγκριση γενικών συνελεύσεων και είχαν το θρέσος να επιχειρήσουν να καθοδηγήσουν τους εξεγερμένους μαθητές απόδεικνύοντας για δλλη μια φορά τη λενινιστική νοοτροπία τους.

Τι έγινε λοιπόν εκείνες τις μέρες; Ας το πούμε απλά. Δεν έγινε δα καμμια κοσμογονική αλλαγή. Τα επίσημα αιτήματα των μαθητών ("Ισότητα ευκαιριών στην εκπαίδευση", "αναβάθμιση της παρεχόμενης εκπαίδευσης")

* Άνοιχτή Πόλη, τεύχη 24 και 25.

ήταν πέπεις. Οι πιο έξυπνοι απ' αυτούς τούς χαν καταλάβει απ' την αρχή. Εινένο που ήταν ριζοσπαστικός ήταν δι', τι προχωρούσε πιο πέρα απ' αυτά καθώς και ο τρόπος με τον οποίο διεκδίκησαν δι', τι διεκδίκησαν. Κι αυτό που επέσημα διεκδίκησαν δε φα μπορούσε να τους οδηγήσει πουθενάς αλλού παρέ εκεί που τους οδηγήσε, ή μάλλον θέλπρεπε να πω εκεί που ΉΑΣ οδηγήσε: πάλι πισω στο γκρέζο κόσμο του ωραρίου της σχολικής φυλακής.

Αλλάς ας πάρουμε τα πράγματα απ' την αρχή. Κυριολεκτικά απ' την αρχή.

Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΙΚΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΙΣΜΩΝ ΗΠΩΣ ΟΙ ΑΓΡΟΤΕΣ ΒΛΑΧΟΙ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΙΚΡΟΑΣΤΟΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

"Εύκολον εἶναι, ἀδελφοί (sic!), νὰ συμπεράνητε ζλα τὰ ἄγαθά, ζσα ἀναγκαῖως ἐπιφέρει ἥ παιδεῖα εἰς τὰς πολιτικὰς κοινωνίας, ἀρκεῖ μόνον νὰ κάμετε μικράν σύγκρισιν τῶν πεπολιτισμένων ἔθνων τῆς Εὐρώπης μὲ τὰ πανάθλια τῆς Ἀσίας ἀνδράποδα, διὰ νὰ γνωρίσητε πραγματικῶς τὴν ἀληθείαν. Η φιλοσοφία Ζψωσε τὴν περικλεεστάτην Εὐρώπην εἰς τὸν ἀντατον βαθμὸν τῆς δρεπῆς καὶ τῆς λαμπρότητος, δι' αὐτῆς οἱ Εὐρωπαῖοι ὠδηγήθησαν εἰς ὥφελιμοτάτας ἀνακαλύψεις καὶ ἀληθείας, εἰςέδυσαν εἰς τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, ἐρρύθμισαν τὰ ἥθη των, ἐτελειοποίησαν τὴν νομοθεσίαν των, ἀπεκατέστησαν φιλάνθρωποι, φιλοδίκαιοι, εὔεργέται (sic!) τοῦ εἴδους των καὶ ἀπολαύουν τῆς ἀληθοῦς εὐδαιμονίας, ή δὲ ἀμάθεια κατακρατεῖ εἰς ητηνώδη κατάστασιν τοσαῦτα μιλειούντα κατοίκων τῆς Ἀσίας, τὰ ὅποια μὴ γνωρίζοντα παντάπασι τὸ τέλος διὰ τὸ ὅποιον ἐγεννήθησαν εἰς τὸν κόσμον, μὴ διαφέροντα ἀπό τὰ ἄλογα ζῶα παρά κατά τὴν μορφήν, ἀτιμάζουν τὸ κατ'εἰκόνα καὶ καθ' ὅμοιωσιν πλάσμα τοῦ πανσόφου δημιουργοῦ (!), καὶ εἶναι ὅνειδος καὶ ἔξουθένημα ὅλων τῶν λαῶν τῆς οἰκουμένης".

Αυτός ο ανιστρόητος καὶ ιδεολογικός λόγος της Πελοποννησιακής Γερουσίας στη προκήρυξή της την απευθυνόμενη στο πελοποννησιακό λαό καὶ συνταχθείσα εν Τριπόλει την 27η Απριλίου 1822, δεν ήταν απλός ρητορισμός. Οι ηγέτες της επανάστασης-προύχοντες, στρατιωτικοί, πολιτικοί, διανοούμενοι, μεγαλέμποροι-περέμεναν τα φώτα της σωτηρίας, ή ακριβέστερα το πρᾶσινο φως για την εγκαθίδρυση της κυριαρχίας τους από την Ευρώπη. Κι αυτή δεν τους διέφευσε. Το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα (στοιχειώδης, μέση καὶ ανώτατη εκπαίδευση), δύως καὶ πλείστοις άλλοι δημόσιοι θεσμοί που κρατούν ως σήμερα, οργανώνεται πάνω σε γερμανικά πρότυπα με διατάγματα της Βαυαρικής Αντιβασιλείας μέσα στη δεκαετία του 1830. Ενώ η αληθοδιδακτική μέθοδος του "Αγγλου Τζερζεφ Δανιδστερ", που ισχυρίζεται δι "δημιούργησε με τη βοήθεια του Θεού, ένα καὶ νοοργιό καὶ μηχανικό εκπαιδευτικό σύστημα" καὶ που τα "ανθρώπιστικά" απο-

τελέσματά του μπορεί ο αναγνώστης ν' απολαύσει στα "Δρυμολα Χρόνια" του Ντίκιενς, εκτιμήθηκε δεδόντως και χρησιμοποιήθηκε ως βασική μέθοδος διδασκαλίας στη στοιχειώδη εκπαίδευση από τα πρώτα ιεράς χρόνια. Η διδασκαλία όλη αλλά και ο γενικότερος διαμορφωτικός προσανατολισμός της παιδείας ακολούθησε επίσης τα γερμανικά πρότυπα της Allgemeinebildung: Άκριτη λατρεία του αρχαίου Ελληνικού πολιτισμού, ελληνοχριστιανικός τύπος παραμόρφωση της ιστορίας, υποβάθμιση των "θετικών επιστημών". Παράλληλα, το Κράτος άρχισε ν' αφαιρεί σταδιακά οποιαδήποτε εκπαιδευτική αρμοδιότητα από την τοπική αυτοδιοίκηση και τους ιδιώτες και με την οριστική υπαγωγή του δημοτικού σχολείου στο κυβερνητικό έλεγχο το 1892, έθεσε ολόκληρο το εκπαιδευτικό σύστημα υπό τον άμεσο έλεγχο του. Είναι πέρα για πέρα αληθινή η παρατήρηση του Δημαρχού δτι από το τέλος του 19ου αιώνα το Ελληνικό Κράτος "πλησίασε πολύ το ιδανικό του Ναπολέοντα που καμάρωνε πως ήξερε κάθε στιγμή της ημέρας τι άκριβώς διδάσκεται σε κάθε τάξη, κάθε σχολείου της Γαλλίας".*

Η "γερμανική" δομή του εκπαιδευτικού συστήματος που διατηρήθηκε ακλόνητη ως τη δεκαετία του '50, για να μην πούμε ως τις μέρες μας, ανταποκρινόταν τέλεια στις προσδοκίες μιας "συντηρητικής" άρχουσας τάξης που ο εθνικισμός της στερούνταν οποιασδήποτε εδαφικής οριοθέτησης της άρχουσας τάξης που εμφορούνταν από τη "Μεγάλη Ιδέα". Μόλις στις αρχές του 20ου αι., εμφανίστηκαν οικονομικά "προοδευτικά" τμήματα της Κρατικής και της αστικής τάξης, που συσπειρωμένα γύρω από το ίδιο μα του Βενιζέλου και συμβάλλοντας στην οριστικοποίηση των ελληνικών συνδρωμάτων τους Βαλκανικούς Πολέμους και τον Α'Παγκόσμιο, άρχισαν να πρωθυΐν θεσμινές μεταρρυθμίσεις μ'ένα πραγματιστικό τρόπο διγνωστο ως τότε στους ιλασσοκίστες "συντηρητικούς". Αυτή η μερίδα της Κρατικής και αστικής τάξης, που ο εθνικισμός της δεν υπολειπόταν σε τέλοτε των "συντηρητικών", είχε συνδέσει τη τέχνη της με την εκπλήρωση ενδιαπλού στόχου: την ανάπτυξη του καπιταλισμού στην Ελλάδα και την πλήρη ενσωμάτωση στο ιράτος των αλλοδφωνων πληθυσμών των νεοαποκτηθέντων εδαφών του Βορρά.

Δεν είναι τυχαίο δτι η ιαθαρεύουσα, που χρησιμοποιούταν από τους "συντηρητικούς" σα σύμβολο ταξικής διαφοροποίησής τους από τον "δχλο", αντικαθίσταται στα δημοτικά σχολεία από τη δημοτική για πρώτη φορά το 1917 από τη Βενιζελική προσωρινή κυβερνηση Θεσσαλονίκης. Είναι προφανής ο λόγος για τον οποίο η ελληνική Κρατική τάξη αναγκάστηκε ν' αναθεωρήσει ως ένα βαθμό τις γλωσσικές της επιλογές.**

* Α: Δημαρχός, Η μεταρρύθμιση που δεν έγινε, τόμος Α'.

** "Τὸ μεγαλο ὄπλο τοῦ ἔθνους στὴ Μακεδονία εἶναι τὸ σχολεῖο... Στὰ νη-

Εινένο που μας ενδιαφέρει δύμας περισσότερο από την αναντίρρητα εθνικιστική λειτουργία της εκπαίδευσης είναι ο κοινωνικός της ρόλος. Όπως έχουν δείξει πολλοί Ιστορικοί, τόσο ο Ι9ος όσο και ο 20ος αι. Χαρακτηρίζονται από μια αέναη, αναγκαστική λόγω ανέχειας μετακίνηση των αγροτών πληθυσμών προς τις πόλεις είτε του εσωτερικού είτε του εξωτερικού. Αυτή η διαρκής μετανάστευση γίνεται μέσα σε μια κοινωνία μη αναπτυγμένη από καπιταλιστική άποψη. Η τάξη που κοινωνικά κυριαρχεί, στην Αθήνα ιδιαίτερα, είναι η μικροαστική (βιοτεχνες, έμποροι, παντός είδους με σολαβητές, δημόσιοι υπάλληλοι). Το πέρασμα των μικροκαλλιεργητών στη μικροαστική τάξη των πόλεων διευκολύνεται μέσω του ευρέως διαδεδομένου, αρχικά στις νότιες περιοχές και μετά το Ι920 και στις βόρειες, σχολικού δικτύου. Το είδος της εκπαίδευσης που παρέχεται, συγκρινόμενο με τ' αντίστοιχα των "αναπτυγμένων" δυτικών καπιταλιστικών κοινωνιών, χαρακτηρίζεται από ομοιομορφία και, τυπικά τουλάχιστον, σες και δωρεάν παροχές μορφωτών ευκαιριών. "Το έδιο αυτό σχολικό σύστημα", παρατηρεί ο Τσουκαλάς, "και η [μικροαστική] ιδεολογία που οχύνται μέσα από τους μηχανισμούς του, συνέβαλε αποφασιστικά στην αποσιώ-

πιαγωγεία τῆς Μακεδονίας τὰ Βουλγαρόφωνα "Ελληνόπουλα (sic!) δὲ μάθαιναν οὔτε λέξη ἔλληνις γιατί οί δασκάλες τὰ βαζαν νὰ διαβάζουν κείμενα τῆς ἀττικῆς ἢ τῆς ιαθαρεύουσας. Τὸ ζόδιο γίνεται μὲ τὸν σλαβόφωνούς ἢ βλαχόφωνούς "Ελληνες (sic!) τῆς Μακεδονίας. Κι, αὐτὸς τὸν χάνει τὸ γένος, γιατὶ τὸ σχολεῖο δὲν εἶναι ίνανδρ νὰ τὸν μεταβάλει σε ἔλληνόφωνούς, ἀφου τὸν μαθαίνει γλώσσα νεκρή". Διακήρυξη τῆς "προοδευτικής" εταιρείας "Εθνική Γλώσσα", που ιδρύθηκε στις αρχές του 20ου αι. Αναφέρεται στον Κορδάτο, "Ιστορία του γλωσσικού μας ζητήματος". Το προβλήμα του εξελληνισμού των κατοίκων της χώρας απασχολούσε την κυρίαρχη τάξη από το Ι9ο αι. Σε πρακτικά συζητήσεων στη Βουλή (24-6-1855) διαβάζουμε: "Ἐν Ἐλλάδι [τότε στο Κράτος περιλαμβάνονταν μόνο οι σημερινές νότιες περιοχές] ξομεν [ζόδιον συμφέρον νὰ διαδοθῇ ἢ ἐκπαίδευσις αὕτη, Εη στοιχειώδης], διότι εἶναι ἀτοπον γὰ βλέπωμεν εἰς τὰ δικαστήρια "Ελληνας [ζ], ξογτας ἀνάγκην διερμηνείας, διότι μέγα μέρος τῶν κατοίκων ἀγνοούσι καὶ αὐτὴν τὴν καθομιλουμένην γλώσσαν" (Από λόγο αγνώστου ταυτότητος ομιλητή).

Στη συζήτηση της 31-8-1864 ο καθηγητής Σαρίπολος θέτει πάλι το προβλήμα μιλώντας έξω από τα δύντια:

"Ἐὰν θέλητε νὰ καταστήσητε τὸν "Ελληνα ἀληθῶς ἔλεύθερον (sic!), πρέπει νὰ τὸν διδάξητε· τὰ δύο τρίτα τῶν Ελλήνων οὓσως δὲν γνωρίζουσι τὴν ἔλληνική γλώσσαν, καὶ τοῦτο οὐχὶ μακρὰν ἡμῶν, ἀλλ' εἰς αὔτα τα πρόθυρα τῶν Αθηνῶν, ἀλλ' ἐν αὐταῖς ταῖς Αθήναις ὑπάρχουσι συνοικίαι, εἰς τὰς ὄποιας δὲν λαλεῖται ἡ ἔλληνική γλώσσα. ΕΤΙΣ ΠΛΗΡΕΞΟΥΣΙΟΣ: Δὲν εἶναι ὀληθες.

ΣΑΡΙΠΟΛΟΣ: Ο διαφεύδων με ἢ δὲν εἶναι Αθηναῖος, ἢ ιρύπτει τὴν ἀληθείαν· τὸν προκαλῶ, ἀν θέλη, νὰ ήμωμεν ὅμοι μίαν εκδρομήν πρὸς τὸ μνημεῖον του Λυσικράτους, οπως πείσω αὐτὸν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μου."

Ο Σαρίπολος αναφέρεται μάλλον στους Αρβανίτες. "Οποιος, τυχόν εθνικιστής αναγνώστης, έχει αντιρρήσεις τα παρόπονα του σ' αυτὸς που δε φρόντισαν να εξαλείφουν κάθε έχνος Ιστορικής μνήμης.

πηση των ουσιαστικών κοινωνικών αντιφάσεων: η λατρεία της γνώσης στην Ελλάδα το 19ο αι. [και τον 20ο] δεν είναι παρά η αντίστροφη φάση της γενικής πίστης στην έμφυτη δυνατότητα των ατόμων να ξεπεράσουν την ταξική τους κατάσταση. Ο "αυτοδημιούργητος" ένθρωπος της χρυσής εποχής του αμερικανικού ιαπιταλισμού, που υπήρξε η αποφασιστικότερη ζωσι μεταλλική κρυστάλλωση της αποουσιαστικοποίησης του πολιτικού φαινομένου [ή καλύτερα: της ταξικής πληθυσμού] στις ΗΠΑ, έχει πολλές λειτουργικές αντιστοιχίες με τον "αυτοεκπαιδευόμενο" ένθρωπο της Ελλάδας, που επί πολλές γενιές εξήπτε τη συλλογική φαντασία των μικρών καλλιεργητών, που επιθυμούσαν να εγκαταλείψουν τη γη και να "προκύψουν" στην πόλη. "Αν υπάρχει μια χώρα δπου θα μπορούσε γενιά να γίνει πιστευτός ο μύθος ότι ο κοινωνικός αποκλεισμός των κατώτερων τάξεων από τα αγαθά του πολιτισμού είναι δυνατόν να αρθεί μέσω εκπαιδευτικών και πολιτιστικών μηχανισμών και μόνον, αυτή η χώρα είναι η Ελλάδα".*

Στα τέλη του 20ου αι., αυτό το κρατικό σχολικό σύστημα, που θέτει τους ελάχιστους δυνατούς περιορισμούς στην εισαγωγή στα πανεπιστήμια οποιωνδήποτε επιθυμούν να σπουδάσουν, βρίσκεται μπροστά σε μια ζλυτη αντίφαση: από τη μια η Κρατική πλεξη είναι υποχρεωμένη για λόγους προσέλκυσης πολιτικής πελατείας να συντηρεί το μύθο της "Ισότητας των ευναυλιών" κι από την άλλη θέλει να εναρμονίσει τη ντριπια αγορά με συντηρητικές εργασίες με τις αντίστοιχες αγορές των "αναπτυγμένων" ιαπιταλικών χωρών της ΕΟΚ. Πράγμα που σημαίνει μείωση των αποφοίτων από τα κρατικά πανεπιστήμια, φρένο στην αναπαραγωγή μικροαστών και δημοσίων υπαλλήλων. Οι κυβερνήσεις της μεταπολίτευσης (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ) προσπάθησαν και ως ένα σημείο το πέτυχαν να επιβάλλουν ένα δεύτερο, προλεταριακό σχολικό δίκτυο: αυτό της τεχνικής-επαγγελματικής εκπαίδευσης δίπλα στη γενική. Έναναν έτσι πραγματικότητα δ, τι η πρώτη εκπαιδευτική μεταρρύθμιση της κυβερνησης Βενιζέλου το 1929 δε κατάφερε να πραγματοποιήσει: μια αναπαραγωγική του ιεραρχικού ιαπιταλισμού της εργασίας εκπαίδευση, δπου οι παρεχόμενες γνώσεις να διέπονται από την αστική "επιστημονική" οικονομική λογική χωρίς ταυτόχρονα να παραμερίζεται η εθνικιστική-ελληνοχριστιανική συνισταμένη τους. Οι σημερινές κυβερνήσεις μπόρεσαν να το πετύχουν αυτό γιατί ο ιαπιταλισμός αναπτύχθηκε σε μεγάλο βαθμό μόνο τα είκοσι τελευταία χρόνια στην Ελλάδα - χωρίς δμως, και εδώ βρίσκεται το πρόβλημα που οι κυρίαρχοι καλούνται να αντιμετωπίσουν, να καταφέρει να συρρικνώσει σε επέπεδα ευρωπαϊκή τη μικροαστική τάξη των πόλεων και της υπαίθρου.

*Κ. Τσουκαλάς, Εξάρτηση και αναπαραγωγή. Τα "αγαθά του πολιτισμού" για τα οποία μιλάει ο συγγραφέας και από τα οποία είναι αποκλεισμένες οι κατώτερες τάξεις, είναι στην πραγματικότητα τα δημιουργήματα της κοινωνικής και εργασιακής δραστηριότητας αυτών των κατώτερων τάξεων, οι οποίες στερούνται της δυνατότητας ελεύθερης χρήσης τους.

Όχι μόνο οι αγρότες και οι μικροαστοί αλλά και οι εργάτες διακατέχονται από μια έντονη επιθυμία κοινωνικής ανδόδου. Στην Ελλάδα οι κατώτερες τάξεις δεν έμαθαν ποτέ ν' αποδέχονται σα "φυσική" ή "αναγκαία" τη προλεταριακή τους κατάσταση. Μεγάλος αριθμός μαθητών εξακολουθεί να φοιτά στο γενικό λύκειο, ενώ πολλοί τελειώνουν το τεχνικό-επαγγελματικό απλώς για να έχουν ένα απολυτήριο λυκείου στα χέρια τους - έστω κι αν ακολουθήσουν αργότερα κάποιο "ελεύθερο" δηλ. μεσολαβητικό χάρακτηρα επάγγελμα. Το μικροαστικό δνειρό της κοινωνικής ανδόδου υπερισχύει των κυβερνητικών εκπλήσεων για στροφή στις "αναπτυξιακές ανάγκες της ελληνικής κοινωνίας", δηλ. των καπιταλιστικών επιδιώξεων των αρχόντων. Στη ρέζα αυτής της ανθεκτικής στο χρόνο νοοτροπίας βρίσκεται εν πολλοίς η αιτία του ξεσηκωμού της πλειοφηφίας των λυκειόπαιδων πριν από μερικός μήνες και της αδυναμίας της κυβερνησης και της αντιπολίτευσης να τους αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά. Στο πρόσωπό τους βρήκαν αντίπαλο την ίδια την ειλογική τους πελατεία-τους γονείς τους! Τους γονείς αυτούς, που αφού η μικροαστική τους παθητικότητα δεν τους επιτρέπει τον "εξτρεμισμό" μιας δυναμικής αντιπαράθεσης, άφησαν τα παιδιά τους να την αναλάβουν για λογαριασμό τους.

Ο μικρούλης της φωτογραφίας αντίς του '60 δε ζέρει στις 6' αυτό το μόδιο υπάρχουν μάποι που τα όνειρα τους ματαγράφονται στις επαίστημες μαι αποτελεύν μέρος των οικογενειακών ματαναλωτικών διπανών ...

«Τα λύκεια της Πλάκας, στο πλαίσιο της αποκατάστασης των εφηβικών τους ονείρων, διοργανώνουν διήμερο αδυσώπητα σκληρό, αθεράπευτα ρομαντικό. Σάββατο 12/1 συναυλία, Κυριακή 13/1 συζήτηση με θέμα: Οικογένεια παιδεία-ελευθερία, μελλοντικοί εξουσιαστές και εξουσιαζόμενοι ή άνθρωποι; Προβολή της ταινίας "1984". Τα σχολεία 1ο και 25ο θα λειτουργήσουν από 14/1 με αντιμαθήματα, από καθηγητές πανεπιστημίων, λυκείων και τελειόφοιτους ΑΕΙ. Ακόμα, στο 1ο Λύκειο λειτουργεί καφενείο-βιβλιοπωλείο».

(Από αφίσα των λυκείων της Πλάκας - Γενάρης '91)

← ... και ιάποιει που τα σύνεργα τους το χρήμα δε μπορεί να τ' αγοράζει.

ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΤΕΣ

ΚΑΙ

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΕΣ

Οι ιαταλήφες δεν ήταν άσχετοι. Ήταν συνείδηση. Μου έκανε εντύπωση, δταν ένας μαθητής σηκώθηκε και είπε: "Θέλω να σπουδάσω και θα δουλέψω για να ζήσω. Δε θα τους αφήσω δύμας να με κάνουν σερβιτόρο με πτυχίο Πολυτεχνείου. Ενώ τα ιδιωτικά θα χαρίζουν πτυχία και θέσεις εργασίας..."

-Κατερίνα Η., μαθήτρια 5ου λυκείου Ν. Σμύρνης*

Δεν ισχυριζόμαστε φυσικά, δτι η χώρα μας ζει μια προεπαναστατική κατάσταση, αλλά δτι υπάρχει διάχυτο ένα εξεγερτικό και αντιεξουσιαστικό ιλαρία, το οποίο συνέχως εντείνεται. Και το οποίο μπορεί να οδηγήσει παντού.

-Εφ. ΕΘΝΟΣ, Παρασκευή ΙΙ/Ι/91

Άν και οι ιαταλήφεις ξεκίνησαν αυθόρυμητα με στόχο τα προεδρικά διατέλεγματα που αποσκοπούσαν στην επέβολη μεγαλύτερης πειθαρχίας στα σχολεία-ψυλακές, οι πιο "σοβαροί" από τους μαθητές, αυτοί που ήθε-

* Τόσο η δήλωση της μαθήτριας δύο και η μαθητική προκήρυξη από τη Θεσσαλονίκη είναι παραμένεις από το αφιέρωμα στις μαθητικές ιαταλήφεις που έκανε το αριστερόστικο περιοδικό "Αντιτετράδια της Εκπαίδευσης" νο 13-14. Το αφιέρωμα έγινε στα πλάσια της απόπειρας του περιοδικού για "σοβαρή πολιτική και ιδεολογική κεφαλαιοποίηση [!] των κινητοποιησεων".

λαν δηλ. να συγκινήσουν τους γονείς τους και τους αντιπολιτευτικούς "κοινωνικούς φορείς", από τις πρώτες κινήσεις μέρες άρχισαν να διατυπώνουν ένα πολιτικό λόγο που αναφερόταν στην "αναβάθμιση της παιδείας" και όλα τέτοια συναφή, γνωστά και μη εξαιρετέα, συνθήματα με τα οποία μάς τα πρήζουν εδώ και πελλές δευτερίες όλες οι ρεφορμιστικές φοιτητικές συνδικαλιστικές οργανώσεις. Επιβεβαιώνοντας τα δύο είπαμε παραπάνω για τη μικροαστική εξισωτική ιδεολογία που διαπερνά ολόκληρο το σώμα της ελληνικής κοινωνίας, οι περισσότερες μαθητικές προηρεύεις διατύπωναν αιτήματα του τύπου:

1) ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΝΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΕΙ
ΕΝΑΣ ΜΟΝΟ ΤΥΠΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ
ΣΧΟΛΕΙΟΥ, ΠΟΥ ΘΑ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ
Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ, ΜΕΣΑ
ΣΤΑ 3 (ΤΡΙΑ) ΧΡΟΝΙΑ ΣΠΟΥΔΩΝ, ΟΥ-
ΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΟΡΦΩΣΗ, ΣΥΓΧΡΟΝΗ
ΕΙΔΙΚΕΥΣΗ, ΕΦΟΔΙΑ ΓΙΑ ΔΟΥΛΕΙΕΣ,
ΙΣΣΕΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΓΙΑ ΔΙΕΞΟΔΟ
ΣΤΑ ΑΕΙ - ΤΕΙ.

2) ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ
ΛΕΦΤΑ ΟΤΑΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΑΠΕΡ-
ΓΟΥΣ - ΦΟΙΤΗΤΕΣ - ΕΡΓΑΖΟΜΕ-
ΝΟΥΣ, ΕΝΩ ΤΑ ΒΡΙΣΚΟΥΝ ΓΙΑ ΑΠΟ-
ΤΥΧΗΜΕΝΕΣ ΦΙΕΣΤΕΣ ΣΤΥΛ ΧΡΥ-
ΣΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑΣ '96 ΚΑΙ ΙΜΠΕΡΙΑ-
ΛΙΣΤΙΚΕΣ ΕΞΩΡΗΣΕΙΣ ΤΥΠΟΥ
ΠΕΡΣΙΚΟΥ ΚΟΛΠΟΥ.

3) ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ -
ΝΑ ΣΥΓΚΡΟΥΣΤΟΥΜΕ ΜΕ ΤΗΝ ΙΔΙΩ-
ΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΠΑ-
ΛΕΥΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΔΩΡΕΑΝ ΣΙΤΙΣΗ -
ΣΤΕΓΑΣΗ - ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ - ΣΥ-
ΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ.

ΟΜΑΔΑ
ΜΑΘΗΤΩΝ
ΕΥΚΛΕΙΔΗ
(θεσσαλονίκη)

Πόσο καλλιλειπόντων έχουν ενσωματώσει τη γλώσσα των γονιών τους, τη μέχρι πρότινος γλώσσα του Κράτους, πριν αρχίσουν οι "εκσυγχρονιστικές" του επιλογές, την πάλαι ποτέ γλώσσα της Αριστεράς και των μέζερων φοιτητικών κινητοποιήσεων της Ελλάδας του 60. "Μετά από 29 χρόνια το 15% ξαναζωντάνεψε και τα σημερινά παιδιά ξαναέθεσαν το σύνθημα της γενιάς του 60", δήλωνε ο νεκρόφιλος Α.Λεντάκης στο Marie Claire.

Ο λόγος της ελληνικής αριστεράς για την εκπαίδευση, λόγος του κρατικού και παταλισμού, έδεινε θαυμάσια με το εξισωτικό μικροαστικό δίνειρο: "δημοκρατική" παρεχόμενη από το κράτος παιδεία, ισότητα ευ-
ναιρίων, "κατέργηση" των ταξινών φραγμών, αυτά κυριαρχούσαν στις δημαγωγίες της Αριστεράς. Μιλούσαν επίσης από παλιά για σύνδεση της εκπαίδευσης με την παραγωγή, κυρίως μέσα από τη στροφή προς την επαγγελματική εκπαίδευση, δηλ. την κατάρτιση ειδικευμένων προλετέριων. Αυτή η τελευταία τους προσδοκία, που τη θεωρούγε σήμερα ως τη βασικότερη, και η οποία τους οδήγησε συνοδοιπόρους των επιδιώξεων της

δεξιάς, δεν τους επέτρεψε να οικειοποιηθούν -δπως θλλοτε- το λόγο των "ναλών" μαθητών και φοιτητών που δε φιλοδοξούν βέβαια να γίνουν ειδικευμένοι τεχνίτες αλλά "επιστήμονες".

Στον αντίποδα της "συμπαθούς" διαμαρτυρίας υπήρχαν οι "νακοί" μαθητές, οι "ασυνείδητοι" καταληφίες. Κι' αυτοί είχαν πολύ περισσότερους λόγους να γράφουν στ' αρχήδια τους τόσο το αριστερο-δεξιό σύνθημα "Η παιδεία είναι παραγωγική δαπάνη" δύο και τις εξισωτικές φαντασιώσεις, γιατί αφ' ενδιαφέροντος μεν ήξεραν δτι το μικροαστικό διάνειρο είναι ανεδαφικό, δτι οι περισσότεροι ανάμεσά τους προορίζονται για σερβιτόροι, τεχνίτες και κατώτεροι υπάλληλοι κι αφετέρου διαισθάνονταν δτι αν το κράτος δαπανήσει λεφτά για την παιδεία θα το ήδηνει μόνο και μόνο για να τους στρώσει στο μεροκάματο. Γι' αυτό δε ζήτησαν μια από τα διασεμενά σε μεγαλύτερες δόσεις, αλλά την ανατροπή ενδιαφέροντος συστήματος που τους στριμώχνει δωδεκά χρόνια σε θερμοκήπια παραγωγής φυτών εσωτερικού χώρου. Αυτοί έπαιξαν τον αποφασιστικότερο ρόλο για το ξεκίνημα των καταλήψεων, συμμετείχαν με τη μεγαλύτερη θέρμη στη περιφρούρησή τους, στήριξαν την άμεση δημοκρατία των γενικών συνελεύσεων, αμφισβήτησαν τους δύοιους τους τρόπους και τους χώρους διδασκαλίας, το δύο το περιεχόμενο της σημερινής εκπαίδευσης, γέμισαν τους τοίχους με τα συνθήματα της νιότης που αρνείται να πεθάνει, ειμεταλεύτηκαντην απελευθέρωση του φυλακισμένου χρόνου για ν' ανακαλύψουν τη χαρά του ν' αφεθείς στην ανεξέλεγκτη ροή του, να ήδηνεις φίλους, να ήδηνεις έρωτα πάνω σε θρανία γεμάτα ποιήματα και στέχους αγαπημένων τραγουδιών, κατέλαβαν τους δρόμους της ψυχωτικής ικανοπορίας των εμπορευμάτων και την αντικατέστησαν με τη πολυχρωμία του πάθους και τέλος πολλός από αυτούς δεν διστασαν να συγκρουστούν με την αστυνομία στο πλευρό του αδέσμευτου προλεταριάτου εκείνες τις λαμπρές νύχτες της ΙΟης και ΙΙης Γενάρη, δταν η εξέγερση δρχισε να γενικεύεται λόγω της δολοφονίας πέντε ανθρώπων και να ικανοπορήσουν έπειτα ιερεμένα* που την αλήθεια, απλή και καθαρή, κανένα δημοσιογραφικό σκούληκι των media δε φαίνεται να διαβάσει χωρίς να κοικινήσει από ντροπή για τα φέμματα με τα οποία απονούμιζε αυτούς που επέλεξαν να μη παρευρεθούν εκεί που γραφόταν η ιστορία.

Περιγράφω αυτά που είδα και έζησα. Και θα έπεφτα ίσως στο επίπεδο αυτών που κατηγορησα στην εισαγωγή, αυτών που βλέπουν τα πράγματα δισπρο-μαύρο, αν δεν παραδεχόμουν δτι αυτοί στους οποίους αναφέρθηκα παραπάνω ήταν μια μειοφηφία, δτι δπως γίνεται πάντα στην πραγματική

* βλ. Παράρτημα, ντοκουμέντο Ι

ζωή -κιν δχι αυτή των βιβλίων και των περιοδικών- οι περισσότεροι από τους εξεγερμένους μαθητές έζησαν εκείνες τις μέρες μοιρασμένοι ανάμεσα σε δύο αντικρουσμένους κόσμους: ανάμεσα στο ρεφορμισμό της "αναβαθμισης" της παρούσας εκπαιδευτικής κατάστασης και το ξεπέρασμά της. Η φωνή του αυθόρυμητου τους έσπρωχνε να παρατείνουν το χρόνο της ελευθερίας και η φωνή της "λογιστικής", η φωνή του γονιού που κουβαλούν μέσα τους, τους έσπρωχνε σε "ρεαλιστικές" λύσεις. Κέρδισε η δεύτερη. Κέρδισαν δλοι αυτοί που επάγγελμά τους είναι να κάνουν αυτή τη φωνή να αντηχεί παντού: οι καθηγητές, οι συνδικαλιστές, οι ηγέτες, οι μπάτσοι οι υπηρέτες των mass media. Κέρδισε η ιδεολογία του διαλόγου. Κέρδισαν οι δειλοί γονείς, το υποταγμένο οικονομικό προλεταριάτο που δεν εννοεί ακόμη να εγκαταλείψει τα κελεύσματα των συνδικάτων "του".*

Κέρδισαν...;

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ ΠΕΡΝΑΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Καταπέλτης τα λέει ο γερο-Κάρολος στην 3η θέση για το Φεύρμπαχ, καθε υλιστικό δόγμα -και από την άποψη που βλέπουμε σήμερα τα πράγματα δλες οι κοινωνικο-πολιτικές ιδεολογίες και πρακτικές της εποχής είναι υλιστικές- ξεχνάει ότι οι κοινωνικές συνθήκες είναι δημιοδργημα των ίδιων των ανθρώπων και ότι η αγωγή επίσης είναι προΐόν των κοινωνικών σχέσεων. Ο υλισμός, που θεωρεί τους ανθρώπους προΐόντα των συνθηκών και την αλλαγή των συνθηκών προΐόν της αγωγής, επιδιώκει τη διατήρηση της διαίρεσης της κοινωνίας σε δυο ομάδες, εκ των οποίων η μία, που αποτελείται από αυτούς που "ξέρουν", είναι η μόνη ικανή να διαπαιδαγωγήσει την άλλη, που την αποτελούν οι πολυπληθείς "αμαθείς μάζες". Οι συνθήκες δύμας αλλάζουν όταν οι άνθρωποι αλλάζουν και τον εαυτό τους και τις συνθήκες και η σύμπτωση αυτών των δύο αλλαγών μπορεί να γίνει κατανοητή μόνο σαν επαναστατική πράξη. Οι ίδιοι οι εκπαιδευτές πρέπει να εκπαιδευτούν. Από αυτούς ακριβώς που φιλοδοξούν να εκπαιδεύσουν.**

Έζησα τις καταλήψεις σαν επαρχιακός, αναπληρωτής καθηγητής. Ήταν σύμπτωση- το οικοτροφείο δύπου έμενα στεγαζόταν στο ίδιο κτήριο μ' αυτό του γενικό λυκείου δύπου διούλευα- μ'έφερε κοντά στους καταληφές αφού μέναμε ουσιαστικά στο ίδιο... σπέτι. Η εμπειρία αυτής της συνέπαρξης υπήρξε συγκλονιστική και καθοριστική στη ζωή μου. Έγιναν αδύνατο να μεταφέρω πιστά στο χαρτί τα γεγονότα και τα αποτελέσματα

* βλ. Παράρτημα, ντοκουμέντο II
** βλ. Παράρτημα, ντοκουμέντο III

αυτής της περιπετειώδους συνεύρεσης που οδηγήθηκε από τα ολονόκτια μεθόσια, τα παιγνίδια και τις ατελείωτες πλάκες και συζητήσεις στην πλήρη κατάρριψη των ρόλων μαθητή-καθηγητή, ρόλοι που τελικά συμπεριλήφθησαν στο γενικότερο ανατρεπτικό παιγνίδι σαν επιπλέον στόχοι περιφρόνησης και χλευασμού. Άλλες μέρες πριν το Δεκέμβρη του '90 δεν ήμουν παρά ένας συγχυσμένος αναπληρωτής δημόσιος υπόλληλος που χανόταν αργά-αργά μεσ' το θεατριλίκι μιας ιακώνισης παράστασης και η ζωή μου είχε αρχίσει να γίνεται ένα θλιβερό υπόλληλημα της επαναστατικής νιδρής. Δεν μπορείς να είσαι δινθρωπος δύντας μέσα στο λούπι της μισθωτής εργασίας. "Όταν όμως ο χρόνος ο εμπορεύσιμος σταμάτησε και ο χώρος των κινούμενων σκιών γέννησε από τη θλίψη του χειροπιαστά εφηβικά δύνειρα και φιλοξενούμενες της ελευθερίας γελοιοποίησαν το όφος του ρόλου, δταν δλα ξανάγιναν πιθανά και το στοίχημα της ζωής απλώθηκε πάλι πάνω στο τσιμέντο της πλήξης, ο κυρ-λασενάρ χωρίς χρονοτριβή πέταξε τη μάσκα από το πρόσωπό του. Είχα την εντύπωση εκείνες τις μέρες δτι ξυπνούσα από ένα λήθαργο. Δεν είχα λοιπόν γεράσει αμετέλητα. "Τόπο στα νιάτα, ρε κουφάλες!" είπα σ' αυτούς που κατοικούσαν μέσα μου και με την ανοχή μου είχαν αρχίσει να με κυριεύουν. "Τόπο σ' αυτούς που δε φοβούνται να ζήσουν!" Κι έγινα πάλι ο μαθητής της ζωής που πάντα ήμουνα. Αυτός που ήταν δάσκαλος δεν είχε τίποτα να διδάξει και κάποιοι που ήταν μαθητές γίναν οι δάσκαλοι των μελλοντικών δυνατοτήτων μας. "Έμαθα πιο πολλά αυτές τις μέρες", μου είπε μια μαθήτρια, "απ' δσα διδάχτηκα με το ζέρι δωδεκά χρόνια στη φυλακή". Όταν οι νύχτες της γιορτής τελείωσαν, δεν είχε λυθεί σχεδόν κανένα πρόβλημα και είχαν λυθεί σχεδόν δλα. Το ρεύμα της επικοινωνίας συνεχίστηκε υπόγειο. Άυτοί που προσπαθούν να κατασκευάσουν αυτόνομα τις στιγμές της ζωής τους καταλαβαίνουν τι εννοώ. Υπάρχουν ήττες που κάνουν ορισμένες νίκες ν' ανατριχιάζουν. Μετά από καιρό δε μου απόμεινε παρά να κάνω στην "ήττα" μας δύο δώρα: αυτό το κείμενο- προτέρην αυτοεκπαίδευσης- και τη προσωπική επιλογή της ανεργίας.

Λαζεναίρ

9/91

Υ.Γ: Το τεύχος αυτό είχε ήδη διατυλογραφηθεί σταν έγραφαν ευχάριστα νέα: Οι μαθητές των ψυχαγωγίων είκοσιαν το κεφάλι απ' το κουλά με τα εκαπά. Δεν είναι τίποτα παιδιά, ένα εάλγο κάνεις και βρέθηκες όλος έξω από καθαρό σέρα!

10-11 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1991: Η ΝΕΟΔΑΙΑ ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΤΑΙ ΓΛΥΝΑΜΙΚΑ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΚΤΗΝΟΔΙΑ! Η ΝΕΟΔΑΙΑ ΚΑΙ ΑΜΗΤΞΑΙΑ!

Tis δυο αυτές μέρες, ασχετικές σε ποια εντύπωση έδωσαν τα ρεαλαριστικά ενημέρωσης, η Αθήνα είναι σε σοβαρότερα και ρεζόγιτερης έπιπλου επεισόδια, από την εποχή της μεταπολιτευτικής. Πώς, άραγε τα ματόρθωσαν οι «γυνώται» 200 κουκουζοφόροι, που υπάσχουν σε φορείς; ΟΧΙ, ΚΥΡΙΟΙ, ΨΕΥΤΕΣ; Tis δυο αυτές νύχτες χιλιάδες άνθρωποι, και οχι ρόνο νεολαία - έσεισαν έμπραυτα σε σεν ανέχουντα λόγο το ανεξέπιστο ζήχο και τα χρυσά, ζέρια των κρονοφόρων κρετίνων; έσεισαν έμπραυτα στις αρφιοβλήτων την εξουσία του πνιγει στο σιρό μάθε αυτιδραστ, είτε αυτή είναι φαθιά, είτε φοιτητή, είτε εργατή; Η κυβέρνηση-μάτα την ταυτική θέση των κυβερνήστων αλλά στη Σεματική του '60- απέδωσε τα χερούλα σε γαναρχία και εξερευνιστική σεούχεια; ΟΧΙ, ΚΥΡΙΟΙ, ΨΕΥΤΕΣ. Στα επεισόδια συμπεπειχαν μαθήτες, φοιτητές ματακύριο, σήχο, ΕΙΜΑΣΤΑΝ ΕΚΕΙ ΚΑΙ ΞΕΡΟΥΜΕ. Είμασταν ευέι και είδαμε τα MAT να σπραδεύουν και να πινούν χιλιάδες ασφυξιογόνα και Σακρυγόνα κατευθείου πάνω ρου τραυματίσουν ποντικόσφυρο, κι αυτούραφουν οι κατακλύκες των Σακρυγόνων: «Δεν πρέπει να πυροβολείται κατεδέλου πάνω σε άτομα γιατί εμπορεύεται προμαχός θάνατος σούβρο τραυματούρο»; Εκατοντάδες Σακρυγόνα έπεσαν και μέσα στο παντεκτείο, οχι ρόνο στην αγή, αστόματρόσακο κτίριο. Μετα ανάσα ο Υπ. Δημ. Τάσος Σίγαστε οι «έγινε περιορισμένη χρονική Σακρυγόνων και ρόνος» την άμεση των αστυνομικών, Αυτό είναι οραν προσπάθεια να μην σκοτώσουν;

ΤΑ ΜΑΤ ΕΙΝΑΙ ΚΥΠΕΥΘΥΝΑ ΓΙΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ Η ΚΡΑΤΟΜΩΝ ΣΤΟ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Κ. ΜΑΡΟΥΣΗ. ΕΙΜΑΣΤΑΝ ΈΚΕΙ ΚΑΙ ΕΕΡΟΥΜΕ. ΤΟΥ
ΑΡΩ ΠΟΥ ΤΟ ΙΑΣΩΣΤΗΡΑ ΈΠΙΩΣΤ ΦΩΣΑ Η ΓΥΡΩ ΠΕΡΙΟΧΗ ΉΣΑΝ
ΣΤΕΛΛΑ ΜΑΤ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΑΒΛΩΤΙΣΣΕΣ ΕΙΧΑΝ ΑΠΩΦΙΔΕΙ ΣΤΗΝ ΑΔΟ ΛΑΒΕ-
ΠΙΟΣΠΡΙΑ. Μέσα στο ιασώστηρα έπεσαν σε γουρά ποχάδα δακρυ-
γόνα γλαζίκαιο κόσμος που διασώθηκε αχαΐδα και οι πυρο-
σβέστες υπέφεραν και δε ρύρεσαν να ικόνους σωσάντη
δουλειά τους. Γλαζί αρραγή ταν τόσο δυτικά όπως η ΜΑΤ με
τα Sarugōna τους ράνοι τόσες; Η φήμισα Σεντάν, Σηρείνιαρε
ΟΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΣ των Σακρυγόνων γράφουν εντος: «Μπορεί να
προκαλέσει πυρκαγιά». Το ίδιο βράδυ κρατιά και ιδιωτική
κανίκλια ξενεύσαν να αποδώσουν τη φωτιά σε «Βόρβα ψηφίσταρ
ονολογικούς».

Αίτο το «χοίριο» ήταν τρουχοτίστημαν 4 παιδιά, 2 ανδραία γάντα
στο κεφάλι και στο πρόσωπο και 2 στην χειρά που φεγγίζονται.
Τον έναν ανδραία αυτούς τους συμφιλιήσε ράνταν χεύπησαν αχύπτω
3 άνδρες την ΜΑΤ με οποιέσσορα να επιστρέψει στην πε-
ράρρωστα σε 2 αρχεία του κεφαλογόνου του και μόριες στην
τύχη.

Τα πορτίνια κόρματο άρχισαν και πέρα το γνήσιο γειχίστιν
τους, να πίνουν Σηραζή ευθύνες το ένα στο έγκακο και οζοί μαζί¹
να πίνουν διά προβοκάτεια, ουαφερόφενοι της Επεισόδια.
Προσέξτε όμως κύριοι: Μην προκαλείστε την αρχή της νεολαίας
γλαζί κάποια ψέρα τα χιλιάδες Σακρυγόνα. Σε θα ρυπέσουν
να σώσουν τους δούροφάνους σας όπως τους έζωσαν και δυστ
αυτό βράδια.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ 2ου ΛΥΚΕΙΟΥ ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ

ΝΑ ΤΙ ΣΥΖΗΤΟΥΝ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΛΑΤΕΣ ΣΑΣ

12-1-91

Η συζήτηση που ακολουθεί είναι από τη σύσκεψη του Σαββάτου στα γραφεία της ΑΔΕΔΥ, μεταξύ ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, ΕΚΑ, ΟΛΜΕ, ΟΙΕΛΕ, καθώς και του συντονιστικού των καταλήψεων των ΑΕΙ. Την παρουσιάζουμε ασχολίαστα και συνοπτικά:

«Γιατράς από ΑΔΕΔΥ: Στόχος μας είναι να πετύχει το συλλαλητήριο της Τρίτης και αυτό δεν πιστεύουμε πως βοηθείται με απεργία. Το συλλαλητήριο πρέπει να ξεκινήσει την πορεία του νωρίτερα απ' την προηγουμένη φορά γι' αυτό και βλέπουμε κάποια στάση εργασίας καθώς και να συζητήσουμε την κατεύθυνση της πορείας προς άλλο σημείο από τη συνήθη διαδρομή: Προπύλαια - Ομόνοια - Σύνταγμα... Μετά και από τα χτεσινά επεισόδια στόχος του συλλαλητηρίου παραμένει η πρόσπιση της δημοκρατικής ομαλότητας. Δεν εξυπηρετεί σε τίποτε να απαιτήσουμε από την κυβέρνηση νόμους που μόλις πρόσφατα ψήφισε, δύνας τον αντιαπεργιακό. Το ζήτημα είναι να τον καταργήσουμε στην πράξη. Πρέπει ταυτόχρονα να φροντίσουμε να αποφευχθεί η αγάμελη του κόσμου μέσα στο συλλαλητήριο. Να φροντίσουμε μηροστά να πηγαίνουν οι μαθητές και οι σπουδαστές. Τα δικά μας μπλοκ, δύος ο δικός μας κύρωμος από πίσω.

Εκπρόσωπος ΟΙΕΛΕ: Εμείς αποφασίσαμε απεργία για την Τρίτη. Δεν πιστεύουμε ότι εξυπηρετείται καλύτερα ο αγώνας καλη συμμετοχή στο συλλαλητήριο με κάποια στάση εργασίας. Πιστεύουμε πως απεργία πρέπει να καλέσουν ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ και πως σαφέστατα πρέπει να επιδιωχθούν και οι διεκδικήσεις μας. Που εκτός από τα ζητήματα της Παιδείας είναι και η απόσυρση του αντιαπεργιακού νόμου. Δεν νομίζουμε πως εξυπηρετεί η Ξεχωριστή συνάντηση του Σουφλία με την ΟΛΜΕ και οι συνάδελφοι δεν πρέπει να πάνε σ' αυτήν. Αντιμετωπίζουμε μια συνολική επίθεση της κυβέρνησης και εναμένοι πρέπει ν' απαντήσουμε σ' αυτήν. Η ερχόμενη εβδομάδα είναι κρίσιμη και για το λόγο ότι η κυβέρνηση εμπλέκει τη χώρα μας σε μια πολεμική σύρραξη έξων συμφέροντων.

Πλαύμης από ΕΚΑ: Εμείς αποφασίσαμε 4ωρη στάση εργασίας 12-4 και συμφωνούμε με τον συνάδελφο Γιατρά ότι το συλλαλητήριο πρέπει να ξεκινήσει το συντομότερο για να μην μάς πάρει πολύ αργά και έχουμε ξανά τα χτεσινά επεισόδια από τους γυναστούς κύκλους της ανωμαλίας. Συμφωνούμε και με την περιφρούριση και με τη διάταξη των οργανώσεων μας κατά την πορεία.

Εκπρόσωπος ΓΣΕΕ: Η ΓΣΕΕ καλύπτει τις αποφάσεις των δευτεροβάθμιων οργανώσεων και δεν βλέπουμε κι εμείς ότι εξυπηρετεί απεργία. Ούτε να βάλουμε ζήτημα ν' αποσυρθούν νόμοι. Για τον αντιαπεργιακό, πριν ακόμη ψηφιστεί, αλλά και για τα αντιασφαλιστικά μέτρα απεργήσαμε επανειλημμένως, (κάποιος από το τραπέζι της σύσκεψης χαμογελά ειρωνικά και ο της ΓΣΕΕ συνεχίζει)... ας μη γελάσει ο συνάδελφος, καλέσαμε δέκα απεργίες γι' αυτά τα ζητήματα (φωνή: κάντε και την ενδέκατη, τώρα που γυρνάει...). Ο της ΓΣΕΕ συνέχισε: πληροφοριακά σας λέω ότι την Τρίτη, πιθανότατα, να έχουμε και τη συνάντηση με τους βιομηχάνους με τους οποίους όπως έρετε διαφωνούμε στις προτάσεις τους. (Χαμηλόφωνα η ίδια φωνή: μη κακιάσουν όμως με νέα απεργία).

Εκπρόσωπος καταλήψεων ΑΕΙ: Προτείναμε στη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ να καλέσουν 48ωρη απεργία για Δευτέρα - Τρίτη γιατί δεν χτυπιέται μόνο η Παιδεία αλλά και το εργατικό κίνημα. Δεχόμαστε συνολική επίθεση από την κυβέρνηση, που για να περάσει την πολιτική σκληρότερης λιτότητας σ' όλα τα επίπεδα, δεν διστάζει να δολοφονεί με τους τραμπουκισμούς της, όπως στην Πάτρα, και με τα ΜΑΤ. Θα μπορούσατε έστω την ημέρα του συλλαλητηρίου να καλέσετε απεργία.

Δεύτερο μέλος ΑΕΙ: Μετά από τις απρόκλητες δολοφονίες της κυβέρνησης αυτό που ξεκίνησε δεν σταματάει με την απόσυρση κάποιων προεδρικών διαταγμάτων ή ακόμη και κάποιων αντιαπεργιακών και αντιτρομοκρατικών νόμων. Πρόκειται για κυβέρνηση δολοφόνων και πρέπει να φύγει. Πρέπει να συνδέσουμε τον αγώνα μας με την απαίτηση να επιστρέψει το «ΕΛΛΗΝ» από τον Περσικό και να δοθούν δαπάνες για την Παιδεία και για τους εργαζόμενους και όχι για εξοπλισμούς.

Δούκας από ΟΛΜΕ: Η κυβέρνηση με τους τραμπούκους της δολοφόνησαν εν ψυχρώ τον συνάδελφο Τεμπονέρα και δεν διστάζουν να συνεχίζουν. Αυτή τη στιγμή συνεδριάζουν όλες οι ΕΛΜΕ και το πιθανότερο ν' αποφασίσουν τριτημέρη απεργία. Θα πάμε στη συνάντηση με το Σουφλία διερευνητικά.

Γιατράς: Συνάδελφοι να κλείσουμε τη συζήτηση εδώ γιατί περιμένουν απ' έξω και οι δημοσιογράφοι... (φωνή παρευρισκόμενου οικοδόμου: μια στιγμή, γίνεται να μιλήσω μισό λεπτό;)

Γιατράς: Από ποιό χώρο είσαι συνάδελφο;

Οικοδόμος: Δεν εκπροσωπώ κανένα χώρο, είμαι ένας απλός οικοδόμος, απλός αντιπρόσωπος για το συνέδριο του ΕΚΑ και της Ομοσπονδίας και κατ' εσάς ένας προβοκάτορας. Γιατί συμμετέχω και εγώ χτες βράδυ, με τους χιλιάδες νέους και τους εκατοντάδες εργαζόμενους, στην περιφρούρηση του Πολυτεχνείου και των διαδηλωτών έξω από αυτό - από τις επιθέσεις των ΜΑΤ.

Γιατράς: προσταθώντας να διακόψει: Μα εδώ...

Οικοδόμος: ...Εδώ οις απασχόλησε σοβαρότατο πρόβλημα. Πώς να μην καλέσετε απεργία και ταυτόχρονα το συλλαλητήριο της Τρίτης να γίνει νωρίς-νωρίς και γρήγορα-γρήγορα με κατεύθυνση το δυνατότερο μακρύτερα από το Πολυτεχνείο. Δεν ενδιαφέρεστε αν η συμμετοχή του κύρου θα ήταν κατά πολύ μεγαλύτερη με απεργία και με στόχους αντικυβερνητικούς. Η μόνη σας εγνοία είναι, από την πλευρά μιας δήθεν αντιπολίτευσης, πως να συνεχίσετε την οικουμενική στήριξη της Νέας Δημοκρατίας και μιας κυβέρνησης που έχει στύψει κυριολεκτικά τους εργαζόμενους και όχι μόνο, αλλά και που έχει εξαγριώσει εναντίον της τη νεολαία και όχι μόνο. Αυτήν την παραποτάσσει κυβέρνηση των δολοφόνων, που εσείς της κάνατε σκαμνάκι, πασχίζετε τώρα να σώσετε από την καταδάφιση. Γελιέστε όμως... (Φωνή: αυτά να πας στο συνδικάτο σου να τα πεις)... Βεβαίως, στον Κερασούνλη, που προχθές καλούσε τους οικοδόμους να αποσυρθούν απ' την

Ομόνοια και να πάνε στα παραρτήματα, στις συνοικίες. Αίσχος. Γιατέσυετε ότι με τις μεθοδεύσεις σας αυτές θα σωθείτε, ενώ έτσι αυτοκτονείτε. Αυτό που έγινε στα εκπαιδευτικά ίδρυματα και στα σχολεία δεν θα το απόφυγετε και στο εργατικό κίνημα. Πλησίασε η στιγμή που δεν θα μπορείτε να εκπροσωπείτε και να φρενάρετε κανένα. Αυτοκτονείστε λοιπόν.

Γιατράς: Τελειώσαμε συνάδελφοι, τελειώσαμε. Θα ανακοινώσουμε στους δημοσιογράφους για το συλλαλητήριο της Τρίτης. Αν και δεν ακούστηκε όλη πρόταση σχετικά με την κατεύθυνση της πορείας. Το λέω αυτό γιατί έριξε κάποιος την ιδέα να καταλήξει η πορεία στην Ακρόπολη, παίρνοντας ένα ειρηνιστικό περιεχόμενο λόγω της εμπλοκής της χώρας μας στον Κόλπο, και κάνοντας και κάποια συναυλία εκεί... (φωνή ειρωνική: στον... Πειραιά καλύτερα). Γιατράς: Αφού δεν υπάρχει λοιπόν όλη πρόταση ακολουθούμε την ίδια διαδρομή και περιφρουρούμε τη διαδήλωση. Τελειώσαμε συνάδελφοι.»

Τελειώσατε κύριοι, τελειώσατε!!!

Πρακτικά που κράτησε οικοδόμος της ΚΔΕ - τροτοκιστές κατά την παραπάνω σύσκεψη.

Συμείωση: Εννοείται στις δε ραις ευνόεις τίποτα ώφες με τη ΚΔΕ ούτε με αποιαδώποτε άλλη τροτενιστική οργάνωση. Παρά την αδυναμία του να υριτιμάρει τα ευνόμιατα εαν τέτοια, το παραπάνω υείμερο αναδημοσιεύτηκε για την αξία του εαυτού ντομονμένο. και μόνον. Το διεβατομύρισμα που αισθάνθηκε τις ευγυρότερες ήταν πολύ υρίσιμο. Η οι ταραχές θα επειτείγονταν ή οι γραφειουράτες, και μυρίως οι συνδικαλιστές, θα παγάγερναν ν' απέτρεψουν την ευνέργεια των προλετάριων με τις παιδιά τους. Και δεν χρειάζεται να ματαβάλουν μεγάλη προσπάθεια για να το πετύχουν!

Το επόμενο ντομονμένο έγινε προσέρχεται από τους χώρους των χερούλων του περιασμένου Γενάρη. Κυκλοφόρησε στη Γαλλία το Δεκέμβρη του 1986 μετά τη διάρκεια των τότε διορδαστικών ταραχών. Είναι γραμμένο από τους μετιτενόμενους μιας οχτής ηλικίας, ηλικίας 16-18 ετών. Μεταγράπτεις αμέσως στα Ισπανικά και μοιράστηκε; μαζί με άλλες προμηρύξεις, στους Ισπανούς μαθητές λυκείων που επίσης έμειναν, επείτη την εποχή, αιτούντι από τα μαθήματα. Αυτό το ντομονμένο που μιλάει για λογαριασμό της εξεγερμένης νεολαίας όλων των χωρών, μεταγράφει εδώ από τα αγγλικά.

III

ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ ΜΑΣ ΓΕΡΝΑΤΕ!

Τέσσο και ρέθιθετε να μιλήσουμε και καθόμασταν σιωπηλοί. Τώρα είμαστε αποφασισμένοι να μιλήσουμε. Εξέρουμε ότι οι περισσότεροι από σας θέλετε ειλικρινές να μας βοηθήσετε. Ο καθένας σας με τον τρόπο του δοκιμασε τα πάντα. Εξασταν αυστηρούς ή ανεκτικούς, υπομονετικούς ή νευρικούς, φιλικούς ή απόμακρους. Έχετε αναλογιστεί πολλά πράγματα, τα συζητήσατε μεταξύ σας, με μας, με τη διεύθυνση της σχολής.

Μας έχετε πει πολλά, δε λέγαμέ τίποτα ή σχεδόν τίποτα. Μέναμε σιωπηλοί ή γελάγαμε. Μας λέγατε: "Το θέμα δεν είναι για γέλια, συνεχίστε την εργασία σας", ή "μπορεί να κάνουμε λίγο πλάια, αλλά πρέπει να δουλέψουμε σκληρά", ή ακόμα "αν δεν έχεις σκοπό ν' ασχοληθείς με κάτι μην ενοχλείς τους φίλους σου που...", ή "κάνε μια προσπάθεια", ή "Κεριε τώρα μήπως νομίζεις ότι θα μπορείς να πηγαδίνεις αργά στη δουλειά σου"; ή "α, εσύ είσαι πάλι, γύρνα στη θέση σου". Ή "απαντήστε, δε ξέρει κανένας"; ή "λοιπόν, δέκα χρόνια διδάσκω, ποτέ δε ξανασυγκρίνησα κάτι τέτοιο", ή "αν έχεις ιδέα πρόβλημα έλα να με δεις στο τέλος του μα-

θήματος", ή "Ελάτε τώρα, κάντε καμπιέ ερώτηση!" και "Έχω και εγώ μια
κόρη στην ηλικία σου", "κάντε ησυχία δταν μιλάω", "βγάλτε ένα φύλλο
χαρτί" και "επαναλάβετε αυτά που είπα προηγουμένως", "δάντε βρείτε
μου ένα κομμάτι χαρτί" και "σας προειδοποιώ δτι εγώ δεν είμαι σαν
τους άλλους".

Λοιπόν κάνετε λάθος. "Όλα είναι δια - προσπαθήσατε σκληρά αλλά
δεν θλαξε τέποτα. Μας δώσατε τις συμβουλές σας, είδατε τους γονείς
μας, είπατε: "αν ήταν γιος μου". Έχετε δουλεψει σκληρά, τα πιέσατε
δλα από την αρχή πάλι, προετοιμάσατε σειρές μαθημάτων, κανονίσατε ε-
πισκέψεις, εκδρομές, μας δώσατε περιλήψεις... "Ηπιαμε καφέ μαζί, κατε-
βήκατε σε απεργία, φωνάξατε, κραυγάσατε αλλά τέποτα δεν θλαξε.

Χρόνο με το χρόνο η κοινωνιή ορεκτομηχανή μας καταβροχθίζει. Χρησιμοποιείτε τους μαθητές που έχετε σώσει σα μετάλλια - και σας
αξέζουν, καθένας από μας σας έχει στοιχίσει πολλά. Άλλα αυτό δε μπο-
ρείτε να το κάνετε με δλους.

Ούτε σεις ούτε μεις ήμασταν το πρόβλημα, είναι δλα τ' άλλα.

Σέγουρα, τα ξέρατε αλλά μάλλον τα θεωρούσατε αναπόφευκτα. Δε σας
κατηγορούμε για την αποτυχία του σχολικού συστήματος αλλά για το
ότι αποδεχτήκατε τόσο πολύ καιρό και προσπαθήσατε να κάνετε και
εμάς ν' αποδεχτούμε, μια κατάσταση πραγμάτων και ανθρώπινων σχέσεων
που είναι απαράδεκτες.

Για σας είμαστε προβληματικά παιδιά, αισθανόσασταν προκαταβολι-
κά λύπη για μας - λες και η δική σας ζωή ήταν τέποτα το εξαιρετικό.
Μπορούμε να δούμε πολύ καλά πως αντιδράτε, πόσο μπουχτι σμένοι είσα-
στε και σεις.

-Λέτε: "Εσείς τι ιδίανατε;" Λοιπόν για ν' ακριβολογούμε, με δ, τι
ιδίουμε σήμερα, ιριτικάρουμε τη προηγούμενη παθητικότητά μας.

-Λέτε: "Δεν είστε δικαιοί, οι ζωές μας δεν είναι μια μιζέρια,
δεν ιδίουμε δ, τι μας λένε, θέλουμε να σας βοηθήσουμε".

Αποδείξτε το! Θέλετε να μας μιλήσετε; Δε θα σας καταλαβαίναμε και
πολύ καλά, είμαστε ήδη μακριά, για ελάτε πιο κοντά. Αν δεν το ιδίανετε,
σε μια βδομάδα δε θέλετε την παραμικρή ιδέα.

Πριν η παθητικότητά μας ήταν η δικαιολογία σας (βχι πια). ΕΙΝΑΙ
ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΟ ΝΑ ΜΑΣ ΓΟΥΣΤΑΡΕΤΕ, ΛΕΜΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ, μια αλήθεια βγαλμένη
από την καρδιά δτι οι άνθρωποι έχουν μπουχτίσει με τις ιεραρχικές
σχέσεις, τους διαχωρισμούς, τη στενάχωρη ζωή. Δεν τολμάτε να το παρα-
δεχτείτε ή έστω να το πιστέφετε. Άλλα εινεί καταλήγει το πράγμα. Καθη-
γητές - ίδοι το εμπόδιο που πρέπει για ξεπεράσετε - αλλά αν δε βοηθή-
σετε, αν εγκαταλείφετε, αν προδώσετε... τέποτα, δε θα πούμε τέποτα. Το
σύνο μας το βλέμμα θα μιλήσει. Είναι αμείλικτο, δπως καλά γνωρίζετε.
Εσείς θα είσαστε οι ιριτές του εαυτού σας - αυτό δε μπορείτε να το
αποτρέψετε.

Ελάτε να συζητήσουμε επί ζωις δροις.

ΔΕ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΤΙΠΟΤΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΜΑΣ, ΣΑΣ ΕΜΠΟΔΙΖΟΥΜΕ ΝΑ ΓΕΡΑΣΕΤΕ